

ACCEPTING THE OBLIGATIONS OF שבת

In last week's newsletter, we noted that the term: קבלת שבת can be defined in one of two ways: accepting the obligations and prohibitions of שבת and greeting the שבת. We further noted that neither form of קבלת שבת is referred to in the two main סידורים of the Gaonic period: i.e. סדר רב עמרם גאון and the סידור of רב סעדיה גאון. Let us jump ahead to the present and ask the same question: can we identify a point during תפלת ערבית on ערב שבת when we accept the obligations and prohibitions of שבת? The following note is presented before the paragraph of מזמור שיר ליום השבת by Artscroll in its Rabbinical Council of America edition of the סידור in the section identified as: קבלת שבת: *With the recitation of Psalm 92 (מזמור שיר ליום השבת), we accept upon ourselves the holiness of the Sabbath.* On what source did Artscroll rely in adding that note?

שולחן ערוך אורח חיים סימן רסא סעיף ד'-אחר עניית ברכו, אף על פי שעדיין יום הוא, אין מערבין ואין טומנין משום שהוא קבליה לשבת עליה; ולדין הוי אמירת מזמור שיר ליום השבת כעניית ברכו לדידהו.

Translation: After the congregation answers to the Prayer Leader reciting Barchu, even though it is still day, those present can no longer create Eruvim or place food on the stove to stay hot because they have accepted the obligations and prohibitions of Shabbos. For us, the recital of the chapter of Tebillim that begins: Mizmor Shir L'Yom Ha'Shabbos has the same effect of being the moment that we accept the obligations and prohibitions of Shabbos as it is for those who view Barchu as having the same effect.

How can the act of responding to ברכו or reciting שיר ליום השבת be considered קבלת שבת when we give no indication that we are accepting the obligations and prohibitions of שבת?

משנה ברורה סימן רסא ס"ק כח-עניית ברכו – משום שהוא התחלת תפלת ערבית של שבת לכך הכל פורשין אז ממלאכה, וכדלקמן בסימן רס"ג ס"י שהוא כמי שקבל עליו קדושת שבת בפירוש, ואסור אז בכל הסייגים והגדרים שגדרו חז"ל לשבת כגון לכנוס למרחץ להזיע בעלמא, וכל שכן ברחיצה בחמין וכהאי גוונא בכל השבותין.

Translation: Because answering to Barchu signals the start of Tefilas Maariv of Shabbos and at that moment all stop performing work. As described in section 263 subsection 10 it is similar to one who has explicitly accepted upon himself the holiness of Shabbos. It is prohibited at that moment from doing any of those matters that are permitted in the times just before Shabbos like entering a sauna or bathing in warm water and similar activities.

As the שולחן ערוך noted, the practice of reciting Psalm 92 (מזמור שיר ליום השבת) before ערב שבת on ברכו was not a universal practice in his time (late 1500's). That fact is confirmed by the following:

מגן אברהם סימן רסא ס"ק יג-מזמור שיר וכו' – ועתה נוהגין לומר מזמור שיר וכו' ואפילו הכי אין מקבלין שבת ועושיין כל מלאכות עד ברכו דמעיקרא הכי קבלו עליהו.

Translation: Now we follow the practice on Erev Shabbos of reciting the chapter of Tehillim that begins: Mizmor Shir L'Yom Ha'Shabbos. Despite adopting this custom, the rule remained that accepting the obligations and prohibitions of Shabbos and discontinuing work did not occur until Barchu was recited because from the beginning it had been the rule that the recital of Barchu triggered the acceptance of Shabbos.

The practice of reciting Psalm 92 (מזמור שיר ליום השבת) before ברכו on ערב שבת may have begun among ספרדים and was later adopted by the אשכנזים:

ספר המנהיג' הלכות שבת עמוד קלג-א"ר יוסי [שבת קי"ה ע"ב] יהא חלקי עם מכניסי שבת בטיבריא, וממוציאי שבת בצפורי. מנהג אלסכנדריא של מצרים וכל ארץ מצרים שאומרים לפני תפלת הערב של שבת מזמור שיר ליום השבת כל המזמור, ויש לי סמך מדאמר'י בברא' רבא ויכל א-להים ביום השביעי מה העולם חסר? מנוחה. באת שבת, באת מנוחה. באת שבת, אמ' הקב"ה בואו ואמרו שירה, פנים חדשות באו לכאן.

Translation: Rav Yossi said: May I be among those who accept Shabbos in Tiberias (early) and those who finish Shabbos in Tzippori (late). It was the custom in Alexandria, Egypt and in all of Egypt that they would recite before Tefilas Maariv on Erev Shabbos the complete chapter of Tehillim that begins: Mizmor Shir L'Yom Ha'Shabbos. I found support for that practice in the Midrash Bereishis Rabbah on the words: and G-d finished creating the world on the seventh day. What was missing on the seventh day that G-d needed to still create? Rest. When Shabbos comes so too rest arrives. When Shabbos arrives G-d says: come and sing to Me a chapter of Tehillim because each Shabbos is like a fresh face appearing before Me.

רבינו שלמה ברבי נתן (1100's, Sijilmasa, North Africa) in his סידור provides the following:

רבינו שלמה ברבי נתן-וכבר נפוץ המנהג במקצת המקומות להקדים לתפלת מעריב של שבת כמה מזמורים והם: שיר המעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי וכו'. מזמור שיר ליום השבת וכו'. ה' מלך גאות לבש וכו'. לאורך ימים. אחר כך אומרים והוא רחום וגו'.

Translation: The practice has already sprung up in some places to recite a few chapters of Tehillim before reciting Tefilas Maariv on Erev Shabbos and they are: Shir Ha'Ma'Los Esab Einei El Ha'Harim, Mai' Ayin Yavo Ezrei etc., Mizmor Shir L'Yom Ha'Shabbos etc., Hasehm Melech Gai'Us La'Veish. L'Orech Yamim. Then they say: V' Hu Rachum.

Several ראשונים debated whether קבלת שבת occurred at an earlier moment; i.e. when the שבת נירות were lit:

ספר אור זרוע ח"ב – הלכות ערב שבת סימן יא'-אלמא הואיל שהיתה מדלקת נר של שבת סמוך לחשיכה שמע מיניה דלאחר שגמרו כל צורכי שבת היו מדליקין את הנר ומקבלים את השבת... והכי מוכח בספר המקצעות שהדלקת נר הוי קבלת שבת גבי מעשה אחד שכתב רב שרירא גאון ולקמן אפרש גבי קבלות שבת בטעות. ומעתה הואיל שפירשנו דהדלקת נרות הויא קבלת שבת

1. R. Abraham ben R. Nathan was born in Lunel, Provence, c. 1155. Ra'avan HaYarchi (so named to differentiate from R. Eliezer ben R. Nathan of Germany) was born to a many-branched rabbinical family and was a relative and student of R. Isaac ben R. Abba Mari of Marseilles (author of the Ittur). (Bar-Ilan Digital Library, 16th edition).

להבין את התפלה

נראה בעיני דמי שהדליק נרות בביתו והולך לבית הכנסת שאסור לו להדליק נרות בבית הכנסת שכבר קבל עליו השבת ועל כן מנהג כשר הוא במלכותנו בארץ שלאחר הקדושה מכריזין השמשים והתנוקות להדליק נרות של שבת כי כבר יש שהות לקבל שבת ולפרוש מן מלאכות וגם עדיין יש שהות כדי לצלות דג קטן וכדי להדביק פת בתנור ומי שהיה מדליק נרות שבת ומתנה על מנת שלא יאסר עדיין בכל מלאכות נראה בעיני דבטלה דעתו דהרואה אומר דלאחר שקבל עליו השבת עושה מלאכה. ומנהג כשר הוא להדליק תחילה כל נרות שבבית ואח"כ נרות שעל גב השלחן כי אותו נר הוא הבא לכבוד שבת.

Translation: Since women light candles close to the time when it becomes dark, we can conclude that only after the preparations for Shabbos were completed, they would light candles indicating that they accepted all of the obligations and prohibitions of Shabbos . . . It was made clear in the Book of Miktza'Os that lighting candles was the moment when the acceptance of the obligations and prohibitions of Shabbos took place as was recorded by Rav Shereira Gaon concerning an incident. Later on I will discuss how to deal with a case in which the acceptance of Shabbos occurred in error. Now, since we concluded that lighting candles signified the acceptance of the obligations and prohibitions of Shabbos, it would appear to me that one who lit candles at home should not be the one to do so in synagogue because he already accepted of the obligations and prohibitions of Shabbos. Therefore the custom we practice in our area that after reciting Kedushah in Tefilas Mincha on Erev Shabbos, the synagogue leaders announce to the congregation to light Shabbos candles was commendable since enough time passed to accept Shabbos and to complete all preparations for Shabbos including baking small fish and preparing bread for Shabbos. He who lit candles at home but said to himself that he was doing so without accepting the obligations and prohibitions of Shabbos did not accomplish anything because those who saw him assumed that he was acting inappropriately after accepting of the obligations and prohibitions of Shabbos. It was a good practice to first prepare the lights around the house on Erev Shabbos and then light special candles on the table because then the lights on the table are seen as the special lights for Shabbos.

ספר שבולי הלקט ענין שבת סימן נט-הנה בפירוש לא מצינו קבלת שבת בהדלקה. וחבר אחד התרים דוקא כשהיו תקיעות נוהגות לא היתה קבלת שבת בהדלקת הנר. אבל השתא שאין תוקעין הויא קבלת שבת בהדלקה. ולא נזהר שתשובתו בצדו כיון דמקיש הדלקת הנר לתקיעת שופר הלא נתנו חכמים שיעור לחזן הכנסת להוליך שופרו בראש גגו הכא נמי נתנו לו שיעור להניח את נרו. ומצאתי בדברי הגאונים ז"ל בערב שבת אפי' הדליק את הנרות אין מקבל עליו את השבת לאסור עצמו במלאכה עד שיתפלל תפלת ערבית שאז בברכת מקדש השבת הוא מקבל עליו². וכן מצאתי בשם הר"ר שמשון זצ"ל שאין חשוב הדלקת הנר קבלת שבת לאסור עצמו במלאכה אע"פ שבירך עליו אלא אם כן התפלל ערבית וקידש השבת שהרי אחר הדלקת הנרות היו צולין דגים קטנים ואופין את הפת. ונראה בעיני שמה שהיו מותרין בצליית הדג ואפיית הפת לפי שלא קבלו עליהם שבייתה בהדלקה אבל אם דעתן לקבל שבת בהדלקה אפילו מבעוד יום אסורין לעשות שום דבר אחר כן. כלל כל הדברים אחר דעת האדם אנו הולכין בקבלת שבת אם בתפלה אם בהדלקת הנר שאחר ששם בדעתו לשבות אסור לעשות שום דבר.

2. This explain the practice of תפלת ערבית who was silent as to when קבלת שבת took place in עמרם. רב עמרם. שמונה עשרה of ברכה until the middle of תפלת ערבית in שבת. From the explanation provided by the שבולי הלקט it appears that according to רב עמרם גאון, קבלת שבת took place in תפלת ערבית when the ברכה of השבת was recited.

Translation: We do not find it written that lighting candles on Erev Shabbos signified accepting the obligations and prohibitions of Shabbos. One friend of mind speculated that only when the community had the practice of blowing Shofar on Friday afternoon that lighting candles on Erev Shabbos did not signify the acceptance of the obligations and the prohibitions of Shabbos. But now that we no longer maintain the practice of blowing Shofar on Erev Shabbos, lighting candles on Erev Shabbos signified the acceptance of the obligations and prohibitions of Shabbos. My friend did not consider that when the practice to blow Shofar on Erev Shabbos was followed, our Sages gave time for the one blowing the Shofar to put away his Shofar. So too time after lighting candles time must be allotted for taking care of some last minute preparations. I found among the writings of the Gaonim that lighting candles on Erev Shabbos did not signify the acceptance of the obligations and prohibitions of Shabbos. That moment occurred during Tefilas Maariv when a person recited the Bracha of Mikadesh Ha'Shabbos in Shemona Esrei. I found written in the name of Rav Shimshon that the act of lighting candles did not signify the acceptance of the obligations and prohibitions of Shabbos and that there was still an opportunity to bake some small fish and bake some bread. It would appear to me that the statement that there was still time to bake some small fish and bake bread concerned a person who did not accept Shabbos when he lit candles unless he had in mind to accept Shabbos. If he had that in mind then even if it was earlier in the day, it was deemed to be the acceptance of Shabbos. The upshot is: we follow what the person had in mind in determining when he accepted the the obligations and prohibitions of Shabbos; whether it was at the time of lighting candles or at the time of reciting Tefilas Maariv. Once he decided that he accepted Shabbos, he was required to adhere to the obligations and prohibitions of Shabbos.

Here is an opinion that במה מדליקין קבלת שבת takes place upon reciting

ספר חסידים (מרגליות) ברית עולם ושומר הברית³ סימן קנד'—אחר התפילה תקנו וקבעו לומר במה מדליקין וכו' זהו כמנהג אשכנז אבל מנהג ספרד לאומרו בין מזמור לדוד ובין פיוט לכה דודי לקבל שבת קודם מזמור שיר ליום השבת. יש מי שכתב דמנהג ספרד מתישב יותר.

Translation: They had the custom, after completing Tefilas Maariv, to recite the Mishnayos of Bameh Madlikim. That was the custom among the Ashkenazim. Sephardim, on the other hand, would recite the Mishnayos of Bameh Madlikim between reciting Mizmor L'David and the piyyut of Lecha Dodi in order to accept the obligations and prohibitions of Shabbos before reciting Mizmor Shir L'Yom Ha'Shabbos. It was written that the custom of the Sephardim made more sense.

We can conclude from our discussion that women, who have the responsibility within the household to light שבת candles, are more conscious of the need to affirmatively accept the obligations and prohibitions of שבת than are men. Men-ask yourselves: when was the last time during תפלת מעריב on ערב שבת that you gave any thought to affirmatively accepting the obligations and prohibitions of שבת? Women have no choice. They generally do not light candles until they are ready to accept the obligations and prohibitions of שבת. Men on the other hand pay little attention to affirmatively accepting the obligations and prohibitions of שבת because they know that it will occur on its own at some point during תפלת מעריב by operation of law.

3. This is a commentary on the ספר החסידים. The לכה דודי of פיוט had not been authored at the time that the ספר החסידים was written